

Димчо Дебелянов
Кървавата книга

Отдавна някога, в зорите на своята младост, аз прочетох една хубава книга. В нейните страници се говореше за пролетта, която с лъчите на своето слънце пробудила във всяко сърце светли надежди и жажди за простор и радост. Разказваше се за благоуханния дъх на цветята, цъфнали в пробудените за живот поля и планини и за буйния шум на размразените потоци. Цялата книга беше една възторжена песен на красотата и младостта, незамрежвани от грижата и страданието. Аз дълго четох и препрочитах книгата и се опивах от всеки неин ред.

Изминаха години.

Аз слязох от височините на своите млади увлечения и възторзи в печалната долина на живота. Дните, които тихо минаваха край мене, ми носеха разочарования и покрусци. Аз виждах навред ожесточени борби и чувах, от една страна, тъпия смях на доволството, а, от друга, отчаяните викове за помощ и гръмовните негодувания на заробения човек. По ясното ми някога чело съмнението в световната правда прокара неизличими бразди.

Минаваха години.

И ето аз намерих пак същата оная книга, която бе ме опивала в зорите на младостта, и жадно се зачетох. Аз търсех напразно предишното увлечение. То беше мъртво, защото аз бях много видял и познал. Една вечер пред мене ясно предстана историята на хубавата книга и черна мисъл помрачи радостта ми. Аз видях този, що бе я написал, да седи в студена и полутъмна стая и трескаво да предава в страниците ѝ това, което през цял живот бе жадувал да види. Той пееше в нея за радостта и светлината, а сам бе сломен от нищетата и грижата. Видях след това прашни и задушливи салони, в които, изпити и бледни, работеха онези, които редяха редовете на хубавата книга. Очите слабееха от напрегане, краката се подгъваха от умора, в гърдите бавно и уверено се забиваха ноктите на страшни болести. За тях бе все едно дали навън вият бурите на зимата, или майско слънце пръска спокойно живителните си зари... Те трябваше късно да привършват, а може би у дома ги чакаха изнемощели деца, болни бащи под схлупените стрехи на мрачни жилища.

Аз трепнах като пробуден от тежък сън и захвърлих книгата, която някога бе ме опивала.

Зад всяка нейна буква аз виждах капка кръв...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6193>]